

והמישטרה פיזרה מהלומות לאוהדיה הנרגזים

הפכו את גיבעת-אולגה לשכם! הועקה התנועה שבקעה מגרונה של ישישה תושבת גיבעת-אולגה ביום הרמישי שעבר, אחרי חצות-הלילה, הבהיר רה הבהר היטב את הלך-הרוחות בשכונה החרדית, השוכנת סמוך לכביש-החוף, לא הרחק מחוף-הים. גיבעת-אולגה היתה לי משך ימים אחדים, עיר במצור. ובכך הצ' לחנו סוף-סוף לקבל את ההכרה בנו כי בעיר, או כעיריה עצמאית, הוסיף צעיר מקומי. ביותר משמץ של מרירות. יחידות של מישמרה-הגבול, אותן יחי דות שבשבעות האחרונים נלחמו בצעיר רים מפגינים בערי הגדה, בתיגבור של כור חותמישטרה, ביצעו תרגילי-מילתמה של ממש כשהיעד הוא השכונה הדלה גיבעת-אולגה. הטיבר למיתקפה, כמוה כסיבות שהביאו למרבות העימותים בין כוחות צה"ל בגדה לבין התושבים המקומיים - הפגנות, אלא שבגיבעת-אולגה לא הפגינו בגלל מסיער-רמוסף, וגם לא נגד שיל' טונות הכיבוש. כאן הפגינו בעד קבוצת-

עתיאולגה כעל מקום של פושעים, גנבים ונרקומנים, אמר אריה כינרת, צעיר משי כיל, תושב השכונה, העובד באחד המיפ-עלים שבסביבה. הדימוי הזה נוצר עוד בתחילת שנות החמישים, כשהיה ליד גיבי עתיאולגה מחנה צבאי וכל החיילים נהגו להתגאות שיש להם פריכות מאצלנו. כן, בעצם, גשארנו כל הזמן בחוף. כלפי חוף הכל נראה חלק ויפה. אבל מה שעשו בפנים היה ריקבון, שנתנו לו להת-פתח. בגיבעת-אולגה אין אף מועדון-נוער אחד, אבל יש קבוצת-כדורגל. וקבוצה זו הפכה מוקד חיי השכונה וגאותה. מזה שנים רבות היא נאבקת על מקום של כבוד בליגות הנמוכות. לפני כשלוש שנים נטל לידיו את ניהול הקבור זה יצחק ג'רבי, תושב ותיק במקום, והוא החליט שאם כולם חושבים, חולמים ורוי צים כדורגל - אז שיהיה להם לפחות כדורגל טוב. הרבה צעות, הרבה זיעה, הרבה כאבי לב היו, עד שהצלחנו השנה לארגן קבו-

הפצוע משתולל סמי אבולעפיה, אביו של אחד מכדורגלני הפועל גיבעת-אולגה, שהוכה בידי אנשי מישמרה-הגבול בהפגנות ביום חמישי שעבר, נפצע בידיו, פניו וגבו, ואושפז בבית-חולים.

בגיבעת-אולגה אין עונה

גה. ומכאן התחילו הצרות. נאנח אבי רהם שמש, ממנהלי קבוצת גיבעת-אולגה. "קודם כל, משחור שמש את מהלך העניינים, הפסיקו את המישחקים שלנו עד גמר הדיון בבית-הדין של ההתאחדות לספורט. המישטרה, מצידה, לא פתחה שום תיק על דקירה בסכין. אני הופעתי בפני בית-הדין, כשהאשמה היא: התנהגות לא-ספורטיבית. בינתיים עברו שלושה שבועות, ובגיבעת-אולגה התחיל להצטבר הי מתח לקראת הסערה הגדולה. היו הפגנות שקטות, אבל כמו שתמיד לאף אחד לא איכפת מגיבעת-אולגה, כך היה גם הפעם. הופענו לפני השופט מיכה ויתקון, והוא הטיל עלינו עונש של שופט איום, שנפל כמחלור מה על השכונה כולה. "הוחלט שם שבמשך שמונה שבועות לא נשחק, ואחר-כך יהיו לנו עוד שמונה מישחקי-רדיוס, לא במיגרש הביתי, זה כאילו שהכניסו אותנו לבור וכבר שמו עלינו מצבה, ולא מזהב, הגשנו מייד עירי עור לבית-המישפט הגבוה לעירעורים של התאחדות-הספורט, וזה קבע שהעונש שהור טל עלינו בגלל התנהגות בלתי-ספורטיבית היה מוגזם. כיוון שכך, קבע בית-המישפט, שבו ישבו שלושה שופטים, כי

השבוע, היה גם בא לאימוני הקבוצה. "להיות כדורגלן בגיבעת-אולגה הפך דבר מכובד. העברנו אלינו כל מיני שחקנים ששיחקו בקבוצות אחרות, למרות שהתגוררו בשכונה והיינו בטוחים, ממש בטוחים, שגיבעת-אולגה עוד תהיה פירמה, שתור סיף לגאות השכונה האומללה הזאת."

מצבה - ולא מזהב!

כאמת, הכל החל ברגל ימין. במישך חקים הראשונים השנה זכתה הפועל גיבעת-אולגה בהישגים נאים, ומיקמה את עצמה היטב במקום הראשון בליגה ב'. ואז הגיע תור המישחק עם קבוצת הפועל עפולה. המישחק נערך במיגרש הפועל זיכ רון-יעקוב, אחרי שעל קבוצת הפועל עפורה לה הוטל עונש מישמעת, שלפיו עליה לשחק "מישחק רדיוס", שלא במיגרשה הביתי. כתום המישחק, שהסתיים בתיקו 2:2, פרי צה קטטה על המיגרש. איש הפועל עפורה נפגע בפיטנו מדקירה, שנטען כי נגרמה מסכין של אחד מאוהדי גיבעת-אולגה

כדורגלנים בלי תילבושת כד נירא שחקני קבוצת הפועל גיבעת-אולגה וסמי קניה בשבת במיגרשם. היתה זו שבת ללא כדורגל, שבת של התפרצויות אלימות והפגנות.

הכדורגל המקומית. לא מן הליגה הראי שונה. לא מעילית הכדורגל הישראלי. קבו צה אפורה. אבל זה כל מה שיש לנו, כפי שהתבטא אחד משחקני אותה קבו צה, מנחם ברגר, רס"ר בצבא-הקבע. אולם כל זאת, רק על-פני השטח. הצעיר רים, שחשמו בסוף השבוע שעבר את כביש החוף ובתחילת שבוע זה אירגנו הפגנותי אבל למען הקבוצה, הביעו מחאה נר חבת בהרבה. "תמיד מסתכלים על גיבי

האזעמה הזועמים הצטופפו בשבת האחרונה בכיכר היחידה במרכז גיבעת-אולגה, ליד בית-הקפה היחידי בשכונה. מתוך אוהדי הקבוצה שפוזרה נשמעו קולות שקראו לחדש ביתר שאת את האלימות וההפגנות, ואחרים שצעקו: "אם לא יהיה כדורגל, יהיה חשיש!"